

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mladé Boleslavi rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Moce a přísedících Ilony Heřmánkové a Miloslavy Vosáňlové v hlavním líčení konaném dne 15. listopadu 2023

takto:

Obžalovaný

[REDACTED]

narozen [REDACTED]
[REDACTED]

je vinen, že

dne 12.1.2023 kolem 06:27 hodin řídil po dálnici D10, ve směru od Prahy na Turnov, v levém jízdním pruhu, osobní motorové vozidlo zn. Subaru Legacy, reg. zn. [REDACTED]; a v úseku km 49,25, v katastru obce Chudoplesy, okres Mladá Boleslav, za snížené viditelnosti nepřizpůsobil rychlost jízdy zledovatělému povrchu vozovky a situaci v provozu před sebou, přičemž v důsledku nepřiměřené a nepovolené rychlosti nejméně 160 km/h nezvládl řízení, havaroval vpravo mimo vozovku do kamenitého valu a zavinil tak střet s chodkyní [REDACTED], která se vracela po pravé krajnici, oblečená v reflexní vestě s rozsvícenou svítilnou po poskytnutí pomoci u jiné dopravní Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Vítková.

nehody ke svému osobnímu motorovému vozidlu zn. Škoda Octavia, které mělo zapnuta výstražná světla, čímž jí způsobil zranění neslučitelná se životem,

tedy

jinému z nedbalosti způsobil smrt proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,

čímž spáchal

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců, jehož výkon se podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 4 (čtyř) let.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 8 (osmi) let.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit níže uvedeným poškozeným jako náhradu nemajetkové újmy spočívající v duševních útrapách spojených s usmrcením osoby blízké

- [redacted], částku ve výši 3.000.000,- Kč,
- [redacted], částku ve výši 4.000.000,- Kč,
- [redacted], částku ve výši 4.000.000,- Kč,
- [redacted], částku ve výši 2.500.000,- Kč,
- [redacted], částku ve výši 2.500.000,- Kč,
- [redacted], částku ve výši 1.500.000,- Kč,
- [redacted], částku ve výši 1.500.000,- Kč,

s tím, že tito poškození se podle § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Vítková.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozené Zaměstnanecská pojišťovna Škoda, sídlem Husova 302, Mladá Boleslav, IČ: 46354182, náhradu škody ve výši 6.688 Kč.

Odůvodnění:

1. Na obž. ██████████ byla k Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi podána dne 9.10.2023 obžaloba, která mu kladla za vinu spáchání shora uvedeného skutku, právně kvalifikovaného jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku.
2. Soud věc projednal dne 25.11.2023 v hlavním líčení, při kterém obžalovaný v intencích § 206c prohlásil svou vinu, a dále souhlasil s právní kvalifikací skutku. Státní zástupce a obhájkyň obžalovaného souhlasili s prohlášením viny obžalovaného a navrhli soudu, aby toto prohlášení soud přijal, což soud následně postupem dle § 206c odst. 4 trestního řádu učinil, kdy současně v souladu s § 206c odst. 6 trestního řádu rozhodl, že v rozsahu prohlášení viny nebude dokazování prováděno.
3. Soud prohlášení viny obžalovaného přijal, neboť bylo v souladu se skutkovým stavem, který vyplýval z důkazních prostředků opatřených v přípravném řízení. Lze poukázat na výpověď obžalovaného před policejním orgánem, ve které uznal své pochybení (zavinění) ve vztahu k předmětné dopravní nehodě, konkrétně neadekvátní rychlost a následné nezvládnutí řízení. Vina obžalovaného vyplývá i z dalších důkazů, jako například z protokolu o nehodě včetně pořízené fotodokumentace a především ze znaleckého posudku z odboru doprava, v němž znalec precizně zanalyzoval nehodový děj, zabýval se detailně podílem účastníků na zavinění dopravní nehody včetně jejich možností odvrátit osudný střet motorového vozidla obžalovaného s poškozenou. Způsobený následek spočívající ve smrti poškozené ██████████ a příčiny tohoto následku vyplývají ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství.
4. Jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Obžalovaný totiž projížděl místem jiné dopravní nehody nepřiměřenou rychlostí, v důsledku čehož nezvládl řízení a s vozidlem havaroval, kdy při tom srazil poškozenou (oblečenou do reflexní vesty), která se pohybovala na krajnici, a která tímto nárazem utrpěla závažná zranění, kterým na místě podlehla. Obžalovaný jako řidič motorového vozidla tedy porušil obecné povinnosti stanovené v § 4 písm. a), b) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění, dle kterých je každý řidič povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, a dále je povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými zmíněným zákonem. Obžalovaný dále porušil konkrétní povinnost vyplývající z § 18 odst. 1, 3 citovaného zákona, dle kterého rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat, a dále dle kterého řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg, smí jet na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Obžalovaný tuto nejvýše povolenou rychlost podstatným způsobem překročil, navíc během zjevně ztížených podmínek, kdy měl naopak jet spíše opatrněji a pomaleji.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Vítková.

Porušením maximálně přípustné rychlosti za daných ztížených podmínek bylo nepochybně porušením tzv. *důležitě povinnosti* ve smyslu § 143 odst. 2 trestního zákoníku, neboť tato povinnost je stanovena právě proto, aby v důsledku nepřiměřených rychlostí nedocházelo k dopravním nehodám.

5. Při úvahách o druhu a výměře trestu se soud řídil ustanovením § 38 odst. 1 tr. zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí, které je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti trestného činu a poměrům pachatele. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, posouzeným v souladu s ustanovením § 39 odst. 2 tr. zákoníku, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Jako polehčující okolnost hodnotil soud tu skutečnost, že na obžalovaného je třeba hledět jako na osobu bezúhonnou, neboť má sice dva záznamy v opise z RT (z roku 2009), avšak již k nim nelze přihlížet. Opis z evidence přestupků je zcela bez záznamu. Naproti tomu evidenční karta řidiče obžalovaného obsahuje pět záznamů a to pro skutky z let 2009 až 2014, kdy byl naposledy obžalovanému uložena pokuta příkazem na místě ve výši 500 Kč. V kartě řidič jsou evidovány tři zákazy řízení motorových vozidel, a to z doby roků 2009 až 2011. Obžalovaný je jinak držitelem řidičského oprávnění od roku 2004. Pokud jde o zprávu z bydliště, tak Městský úřad [redacted] informoval, že obžalovaný nikdy nebyl správním odborem této obce projednáván pro přestupkové jednání, což bylo sděleno i Magistrátem města [redacted]. Pozitivně je třeba vnímat i hodnocení zaměstnavatele obžalovaného, u něhož je obžalovaný zaměstnán od roku 2006, přičemž je vnímán jako vcelku bezproblémový pracovník. Významnou polehčující okolností je pak úplné doznání obžalovaného formou prohlášení viny s projevenou lítostí nad následkem trestného činu. K tomu je třeba doplnit, že obžalovaný svou vinu doznával od počátku trestního řízení a jeho smířlivý postoj lze považovat za konstantní a upřímný. V rámci trestní sazby od 1 do 6 let soud jako adekvátní uložil obžalovanému trest odnětí svobody v délce 2 let a 6 měsíců, jeho výkon soud podmíněně odložil na již delší zkušební dobu v trvání 4 let. Uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody soud v dané věci nepovažuje za účelné, neboť soudní trestání je založeno především na preventivním principu, nikoliv na represivním. Trest má plnit především ochrannou funkci a výchovnou funkci. Nemá se z principu jednat o tzv. odvetu. Delší čtyřletá zkušební doba je dostatečná ke zjištění, zda k nápravě obžalovaného došlo pouhou hrozbou výkonu trestu odnětí svobody či nikoliv, a měla by být i postačující výstrahou a varováním, aby do budoucna obžalovaný důsledně dodržoval právní předpisy. Soud podmíněný trest odnětí svobody ještě doplnil trestem zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v již citelné délce 8 let, neboť obžalovaný se předmětné trestné činnosti dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla, tedy činností, k níž je třeba příslušného oprávnění, přičemž se dopustil významného porušení důležité povinnosti, což v konečném důsledku vedlo k tragickému následku spočívajícím ve zcela zbytečné smrti poškozené.
6. Zaměstnanecká pojišťovna Škoda uplatnila v trestním řízení nárok na náhradu škody ve výši 6.688 Kč, což jsou náklady, které pojišťovna uhradila zdravotnickému zařízení za vykonané úkony související ve výjezdu rychlé záchranné služby na místo nehody (prohlídka zemřelé lékařem, přeprava lékaře a zdravotnického personálu, atd.). Uplatněný nárok je co do základu oprávněný. K tomu soud doplňuje, že zdravotní péče se osobám účastným zdravotního pojištění poskytuje zásadně bezplatně a pojištěný zdravotnickému zařízení platí pouze za ty zákonem vymezené výkony, které jsou poskytovány za plnou nebo částečnou úhradu. Za výkony zdravotní péče poskytované bez přímé finanční úhrady získává zdravotnické zařízení odpovídající úhradu od zdravotní pojišťovny svého pojištěnce, který na výdaje zdravotního pojištění přispívá platbami pojistného (zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění předpisů pozdějších). Ustanovení § 55 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění upravuje právo zdravotní

pojišťovny požadovat od třetí osoby, která jejím pojištěnci zaviněně způsobila poškození zdraví nebo smrt, náhradu nákladů vynaložených na jeho ošetření a léčení. Jde o právo na náhradu škody vyplývající ze speciálního předpisu. Zákonným předpokladem vzniku nároku zdravotní pojišťovny podle citovaného ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění je, že pojišťovna uhradila ze zdravotního pojištění náklady na péči o svého pojištěnce, které vznikly jako důsledek zaviněného protiprávního jednání třetí osoby proti němu. Povinnost zdravotní pojišťovny zaplatit svému smluvnímu zdravotnickému zařízení náklady péče poskytnuté jejím pojištěnci je plněním její zákonné povinnosti, která existuje bez ohledu na to, z jakého důvodu byla léčebná péče jejím pojištěnci poskytnuta (např. léčení následků úrazu či jiného poškození zdraví způsobeného zaviněným protiprávním jednáním třetí osoby nebo následkem jiné události). Ustanovení § 55 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění je speciální norma ve vztahu k ustanovením zakotveným v občanském zákoníku o náhradě škody, která zakládá zdravotní pojišťovně specifické právo požadovat náhradu škody od třetích osob za náklady na péči hrazenou ze zdravotního pojištění, které vznikly v důsledku jejich zaviněného protiprávního jednání vůči pojištěncům zdravotní pojišťovny. Znamená to, že třetí osoba odpovídá pojišťovně pouze v tom rozsahu, v jakém její zaviněné protiprávní jednání je v příčinné souvislosti s náklady vynaloženými na ošetření a léčení pojištěnce. Shora uvedená nárokovaná částka ve výši 6.688 Kč představuje náklady za hrazené (zdravotní) služby, které byly vynaloženy k pokusu o záchranu poškozené. Tyto vynaložené náklady poškozená pojišťovna řádně vyúčtovala a doložila. Vzniklá škoda (vynaložené náklady na záchranu poškozené) je plně v příčinné souvislosti se zaviněným protiprávním jednáním obžalovaného, neboť předmětná škoda vznikla následkem tohoto protiprávního jednání, tj. bez tohoto protiprávního jednání by tato škoda poškozené ZPŠ nevznikla. Soud proto návrhu zdravotní pojišťovny zcela vyhověl a na podkladě § § 55 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění uložil obžalovanému podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost zaplatit Zaměstnanecské pojišťovně Škoda náhradu škody ve výši 6.688 Kč.

7. K trestnímu řízení se jako poškození dále připojilo celkem sedm fyzických osob – pozůstalí po zemřelé [REDAKCE]. Tito uplatnili nárok na náhradu nemajetkové újmy z důvodu duševních útrap souvisejících s úmrtí poškozené. Nároky byly konkrétně uplatněny takto:

- pozůst. manžel [REDAKCE] ve výši 5.000.000 Kč,
- pozůst. syn [REDAKCE] ve výši 5.000.000 Kč,
- pozůst. dcera [REDAKCE] ve výši 5.000.000 Kč,
- pozůst. otec [REDAKCE] ve výši 5.000.000 Kč,
- pozůst. matka [REDAKCE] ve výši 5.000.000 Kč,
- pozůst. sestra [REDAKCE] ve výši 3.000.000 Kč,
- pozůst. sestra [REDAKCE] ve výši 3.000.000 Kč.

8. Co do základu je nárok nepochybně důvodný. Příbuzenské vztahy vyplývají z obsahu spisu, přičemž byly osvědčeny oddacími a rodnými listy. Soud měl k dispozici písemná prohlášení všech pozůstalých, ve kterých tyto jednotlivě popsali svůj vztah k zemřelé a také dopady, jaké úmrtí poškozené do života jednotlivých pozůstalých mělo. Poškození do spisu založili opravdu velké množství rodinných fotografií z různých oslav, výletů atd., ze kterých plynou úzké vazby mezi zemřelou a pozůstalými příbuznými. U hlavního líčení byl jako svědek vyslechnut pozůstalý manžel [REDAKCE], který vypovídal o dopadech úmrtí poškozené do jeho života a i do života pozůstalých nezletilých dětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Vítková.

9. Podle § 2959 občanského zákoníku při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
10. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení, tak na rozdíl od předchozí právní úpravy není zákonem stanovena žádná paušální částka, která by měla být jednotlivým blízkým osobám při usmrcení vyplacena. Základní východiska pro rozhodování o výši náhrady nemajetkové újmy podle § 2959 o. z. byla shrnuta naposledy v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1485/2019, publikovanému ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 51/2020, podle jehož závěrů je třeba vycházet z principu proporcionality zohledňující i obdobné, v minulosti posuzované případy, kdy na straně osob poškozených (tzv. sekundárních obětí) se zohledňují okolnosti, mezi které patří zejména intenzita vztahu poškozeného se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, otázka existenční závislosti poškozeného na zemřelém, zvláště traumatizující způsob usmrcení zemřelého, a případně poskytnutí jiné satisfakce (např. omluva, správní či trestní postih škůdce). U osoby odpovědné za usmrcení zemřelého je to pak jeho postoj (např. lítost, omluva poškozeným), dopad události do duševní sféry původce, majetkové poměry a eventuálně míra spoluzavinění usmrcené osoby (shodně též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14). Duševní útrapy spojené s prožíváním usmrcení blízké osoby je třeba pro účely stanovení výše náhrady posuzovat z pohledu průměrného člověka. Podle shora citované ustálené judikatury pak za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. V případě sourozenců jako dalších osob blízkých je namíste zachovat poměr stanovený předchozí právní úpravou, podle níž byla výše odškodnění pro tyto osoby přibližně o jednu čtvrtinu nižší než u nejbližších osob, tj. patnáctinásobek daného průměru. V případě dalších osob blízkých se pak pro stanovení výše odškodnění vychází z osminásobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy. Je však třeba říci, že shora prezentované závěry jsou obecným východiskem a soudy jsou oprávněny se v konkrétních případech odchýlit. Dle údajů veřejně známých a dostupných u Českého statistického úřadu dosahovala v roce 2022 hrubá měsíční mzda částky 40.353 Kč. Pokud by soud mechanicky aplikoval shora uvedený závěr v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12.2.2020, pak by v případě pozůstalého manžela, pozůstalých dětí a pozůstalých rodičů zemřelý dospěl k částce 807.060 Kč, což soud vnímá pouze jako minimální nárokovou částku, která však v daném případě pro zjevnou nízkost nemůže vynahradit utrpené duševní útrapy nejbližších pozůstalých. Je třeba znovu připomenout znění § 2959 o. z., dle něhož má peněžitá náhrada vyvážit **plně** utrpení poškozených. Je ostatně otázkou, zda peněžitá náhrada je vůbec způsobila plně nahradit například malým dětem ztrátu jejich matky. Z lidského pohledu se nabízí jednoznačně negativní odpověď. Již z dikce zmíněného ustanovení vyplývá jistá problematičnost praktické aplikace tohoto ustanovení. Částku 807.060 Kč však soud považuje za zjevně (směšně) nízkou a neodpovídající duševním útrapám jednotlivých příbuzných, především dětí, manžela a rodičů zemřelého poškozené.
11. Soud poškozené z hlediska intenzity jejich vztahu se zemřelou rozdělil do čtyř skupin, a sice obě nezletilé děti zemřelé do skupiny první, poté samostatně manžel, poté oba rodiče zemřelé a nakonec obě sestry zemřelé.
12. V případě dětí soud považuje vztah za velice intenzivní již ze samé své podstaty, neboť se jedná o jedinečný vztah, neboť matka je pro dítě naprosto nenahraditelná a nezastupitelná. V daném případě

obě děti sdílely se svou matkou a otcem společnou domácnost, kdy rodina vedla plnohodnotný život. Obě děti jsou navíc ve věku, kdy matku potřebují nejvíce. V tomto věku matka bývá pro své děti tou nejbližší osobou vůbec. Neočekávaný a náhlý odchod matky byl dozajista brutálním zásahem do psychiky obou dětí, kterým se ze dne na den život obrátil na ruby. Události prožité v dětství navíc člověka ovlivní po celý zbytek života a lze očekávat, že pozůstalé děti zemřelé si tuto ztrátu celý život ponесou. Jako adekvátní částku plně nahrazující duševní útrapy soud shledal částku ve výši 4.000.000 Kč pro každé nezletilé dítě zemřelé [REDAKCE].

13. V případě pozůstalého manžela [REDAKCE] soud jako adekvátní náhradu shledal částku 3.000.000 Kč, tedy méně, než v případě pozůstalých dětí. Vztah manželů není objektivně dán pokrevním příbuzenstvím. Manželé jsou osoby, které se obvykle z citové náklonnosti rozhodly žít společně a utvořit společný svazek, který však z podstaty věci nemusí být (a také nebývá) trvalý a neměnný, což je rozdíl mezi nejbližším biologickým svazkem, který vzniká mezi rodičem a dítětem. Ztráta manželky je samozřejmě velký zásah do osobnostní sféry poškozeného [REDAKCE], avšak dle mínění soudu se dopady způsobené tomuto poškozenému přeci jenom nerovnájí dopadům, které utrpěly pozůstalé děti. Rozdíl je i v tom, že pozůstalý manžel je na rozdíl od dětí osobou již dospělou a disponuje větší, oproti dětem, schopností se s nastalou situací vyrovnat. Z uvedených důvodů soud přiznal tomuto poškozenému částku nižší, než pozůstalým dětem. O duševních útrapách manžela poškozené a jejich intenzitě však nemůže být žádných pochyb. Tyto útrapy jsou ještě sekundárně zvyšovány tím, že kromě své vlastní bolesti ze ztráty manželky vnímá bolest a žal svých dětí, které ztratily matku.
14. V případě rodičů zemřelé soud jako adekvátní částku shledal obnos ve výši 2.500.000 Kč. Ztráta dítěte, byť dospělého, je právem považováno za nejhorší věc, která rodiče může v životě potkat. Zemřelá [REDAKCE] byla prvorozenou dcerou svých rodičů, se kterými do svých 21 let žila ve společné domácnosti. V kontaktu s rodiči byla i poté, co se odstěhovala do České republiky. Pro oba rodiče představuje smrt poškozené hluboký a trvalý smutek, který budou pociťovat do konce svých životů. Zřejmě již nikdy nebudou moci naplno prožívat radost.
15. Sestrám poškozené soud přiznal náhradu nemajetkové újmy shodně ve výši 1.500.000 Kč. Soud zohlednil, že oproti ostatním pozůstalým se jedná o příbuzenství v linii pobočné, nikoliv přímé. Obě pozůstalé sestry vyrůstaly se zemřelou ve společné domácnosti a v kontaktu zůstaly i po přestěhování zemřelé do České republiky. Z písemných prohlášení obou pozůstalých sester, ze založené fotodokumentace a z předložené elektronické komunikace vyplývá nadstandartní sourozenecké vztahy. Obě pozůstalé sestry měly ve své starší sestře vzor a oporu.
16. Jelikož soud vzneseným nárokům poškozených (kromě Zaměstnanecské pojišťovny Škoda) nevyhověl zcela, byl povinen postupovat podle § 229 odst. 2 trestního řádu a tyto poškozené se zbytky nároků odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím zdejšího soudu ke Krajskému soudu v Praze. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Nebude-li odvolání splňovat náležitosti obsahu odvolání a nebude-li na základě následné výzvy soudu podle § 251 odst. 1, 2 tr. řádu oprávněnou osobou o předepsané náležitosti doplněno, odvolací soud odvolání odmítne.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Vítková.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání již nemá obžalovaný, který se tohoto práva po vyhlášení rozsudku vzdal.

Mladá Boleslav 15. listopadu 2023

Mgr. Martin Moc v.r.
předseda senátu